

případě nárok na ochranu podle § 3 lit. g) zákona o záv. výborech, jest otázka, nastal-li případ posledního ostavce zmíněného předpisu ochranu onu vylučující, otázkou merita a nikoliv otázkou příslušnosti rozhodčí komise. Proto, rozhodla-li rozhodčí komise o návrhu závodního výboru věcně, rozhodla v rámci své příslušnosti, neboť pro příslušnost rozhodčí komise není rozhodným, zda dán byl důvod k propuštění jmenovaného zaměstnance podle § 82 živn. ř. či nikoli. Pokud tedy stížnost vytýká, že rozhodčí komise nebyla příslušna rozhodnouti o návrhu záv. výboru, poněvadž dotyčný zaměstnanec propuštěn byl z důvodu § 82 živn. ř., jest dotyčná námitka stížnosti bezdůvodná.

V daném případě splněn byl však i předpoklad sub 2 uvedený, neboť nálezy rozhodčí komise nepodléhají dalšímu přezkoumání v řádné cestě instanční úřadů správních, nýbrž mají platnost konečnou.

Z toho jest patrno, že proti nálezu rozhodčí komise mohla st-ka dovolati se nápravy pořadem práva. Je-li tomu tak, pak stížnost k nss-u jeví se býti nepřipustnou podle § 3 lit. a) zák. o ss, podle něhož z příslušnosti nss-u jsou vyloučeny záležitosti, o kterých přísluší rozhodovati řádným soudům.

Musil proto nss stížnost, pokud domáhá se přezkoumání zákonnosti nálezu rozhodčí komise ve věci samé, odmítnouti pro vlastní svou nepříslušnost.

Č. 12.204. •

S a m o s p r á v a o b e c n í : * Povinnosti platiti obchodné podle dekretu dvor. kanceláře z 23. března 1798 č. 4764 nejsou podrobeni »cizí kupci«, kteří provozují své obchody v lázeňském místě nepřetržitě po celý rok.

(Nález ze dne 12. prosince 1935 č. 20.119/35.)

V ě c: Firma Julius Meinl, akc. spol. v P., filiálka v K. (adv. Dr. Bedřich Fried z Prahy) proti okresnímu úřadu v Karlových Varech o obchodné.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání stěžující si firmy z platebního rozkazu městské rady v Karlových Varech z 29. června 1933, jímž na základě dekretu dvorní kanceláře z 23. března 1798 a zákona z 27. října 1868 č. 38 z. z. čes. byla stěžující si firmě předepsána na lázeňskou sezonu 1933 obchodní taxa částkou 100 Kč týdně, počínaje 1. května 1933, a v důvodech uvedl, že v K. jde toliko o vedlejší závod hlavního podniku, a že proto není dána místní usedlost podniku.

O stížnosti uvážil nss takto:

Dekret dvor. kanc. z 23. března 1798 č. 4764, jenž tvoří právní podklad pro předpis obchodného, stanoví, že od cizích kupců, dostavujících se do města Karlových Varů během lázeňského období, včetně těch, kteří tu mají sice právo měšťanské, ale nemají tu vlastního domu, nýbrž v Karlových Varech zdržují se jen v lázeňském období, může býti požadován vyšší tržní poplatek. Tato právní norma pole svého znění chce podrobiti tržnímu poplatku (obchodnému) pouze ty osoby, které se dostavují do města Karlových Varů za účelem provozování obchodu během

lázeňského období a patří k cizím kupcům. Z toho plyne, že obchodné lze předepsati toliko tenkrát, jde-li o cizího kupce a jde-li o obchod provozovaný toliko v lázeňské sezoně. Nejsou-li oba tyto předpoklady dány, nelze obchodné podle shora uvedené právní normy předepsati. Správnost tohoto názoru vysvětluje také jasně ze znění uvedeného dekretu, který povinnost cizích kupců platiti obchodné omezuje výslovně jen na ty kupce, kteří se dostavují do města Karlových Varů za účelem provozování obchodu jedině během lázeňské sezony, z čehož nutně plyne, že ani cizí kupci, jestliže provozují své obchody v Karlových Varech nepřetržitě po celý rok, povinnosti platiti obchodné podrobeni nejsou.

Z odůvodnění nař. rozhodnutí, »že není dána místní usedlost podniku«, jest patrné, že žal. úřad zastává právní stanovisko, že povinnost platiti obchodné stihá každého cizího kupce bez rozdílu, zda provozuje obchod toliko v lázeňské sezoně či nepřetržitě po celý rok. Tento právní názor jest však podle toho, co výše uvedeno, mylný. Žal. úřad veden tímto mylným názorem nepřihlížel ke tvrzení stěžující si firmy již v odvolání přednesenému, že obchod provozuje nepřetržitě po celý rok, a nezjistil za účasti stran tuto okolnost, ač podle toho, co shora uvedeno, jest pro řešení sporné otázky povinnosti platiti obchodné rozhodnou. Následkem nesprávného názoru žal. úřadu zůstala tudíž skutková podstata, kterou žal. úřad položil za základ svého rozhodnutí, neúplnou a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.205.

Zaměstnanci veřejní: * Soudce, ustanovený na služebním místě určité platové stupnice funkčního služného (§ 40 odst. 4 plat. zák. č. 103/1926 Sb.), nenabývá zařazením tohoto služebního místa resystemisací do vyšší stupnice funkčního služného ex lege nároku na toto vyšší funkční služné.

(Nález ze dne 12. prosince 1935 č. 20.134/35.)

V ě c: Ferdinand P. v M. proti ministerstvu spravedlnosti o úpravu služebního platu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Dekretem presidia vrchního soudu v Brně ze 4. dubna 1931 bylo st-li na základě výnosu min. spravedlnosti z 28. března 1931 sděleno, že vláda republiky Československé propůjčila mu jakožto vrch. soudnímu radovi a přednostovi okresního soudu v M. rozhodnutím z 20. března 1931 služební místo v VI. stupnici funkčního služného s úředním titulem »vrchní soudní rada a přednosta okresního soudu« na dosavadním působišti. Současně poukázáno st-li od 1. dubna 1931 funkční služné VI. stupnice funkčního služného stupně a), činovné podle skupiny míst C s tím, že pens. příspěvek činí od téhož dne 84 Kč a že vyrovnací přírůstek se snižuje o $\frac{2}{3}$ částky, o kterou bylo služné zvýšeno. Ostatní služební příjmy se nemění.

Proti tomuto výměru vznesl st-l námitky, v nichž se domáhal, aby mu počínajíc 1. dnem měsíce po schválení systemisace bylo poukazová-